

10. 1. 2019

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Live streaming programů po internetu a povinnost šíření (must carry) ve světle judikatury Soudního dvora Evropské unie

Živé vysílání (live streaming) po internetu dnes již nepředstavuje nic výjimečného a k jeho využívání se uchylují nejen veřejnoprávní a soukromoprávní provozovatelé rozhlasového a televizního vysílání. Může však být osobám, které pouze nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím live streamingu po internetu, uložena povinnost poskytnout univerzální služby, jmenovitě pak bezplatného šíření (must carry)?[1] Odpovědí na tuto otázku se nedávno zabýval Soudní dvůr Evropské unie.

Úvod

Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) se v nedávno skončeném řízení o předběžné otázce zabýval problematikou elektronických komunikací a šíření rozhlasového a televizního vysílání. Konkrétně se pak jednalo o problematiku poskytování sítí elektronických komunikací používaných pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání a tzv. povinnosti šíření (must carry) takového vysílání, která může být uložena členskými státy Evropské unie některým podnikům ve veřejném zájmu v rámci poskytování univerzální služby, a to v souladu s čl. 31 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (dále jen „**směrnice o univerzální službě**“).

Skutkové okolnosti

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týkala sporu, jež původně vznikl mezi společnostmi France Télévisions SA a společností Playmédia. Spor spočíval v tom, že společnost Playmédia, která nabízí sledování televizních programů prostřednictvím živého vysílání (*live streaming*) po internetu a svoji činnost financuje převážně z reklamních sdělení, přebírala programy vysílané společností France Télévisions SA za účelem jejich *live streamingu* na internetových stránkách Playmédia. Své oprávnění šířit programy přitom zdůvodňovala s odkazem na to, že je poskytovatelem služeb ve smyslu francouzského zákona o poštách a elektronických komunikacích, a tudíž se na ni vztahuje povinnost bezplatně poskytnout (*must carry*) svým účastníkům uvedené televizní programy dle francouzského zákona o svobodě komunikací. Společnost France Télévisions SA, která je francouzským veřejnoprávním provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání, však společnosti

Playmédiá takové šíření jejích programů zakázala, a to i přesto, že sama provádí šíření těchto programů po internetu prostřednictvím *live streamingu*.

Francouzská Nejvyšší rada pro audiovizuální vysílání (dále jen „CSA“) následně vyzvala společnost France Télévisions SA, aby společnosti Playmédiá nadále nebránila přebírat uvedené programy a šířit tyto programy prostřednictvím *live streamingu* na jejích internetových stránkách. S takovým závěrem však France Télévisions SA nesouhlasila a proti rozhodnutí CSA podala žalobu ke Státní radě (Conseil d'État), v níž se domáhala zrušení rozhodnutí CSA. Řešení odpovědí na otázky položené Státní radou během projednávání žaloby bylo následně předmětem posouzení ze strany SDEU v rámci řízení o předběžné otázce ve věci *France Télévisions SA proti Playmédiá*.^[2]

Právní posouzení

SDEU v rozsudku ve věci *France Télévisions SA proti Playmédiá* vyšel z toho, že činnost spočívající v nabízení sledování televizních programů prostřednictvím *live streamingu* po internetu nespadá do definice „zajišťování sítě elektronických komunikací“ dle čl. 2 písm. m) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (dále jen „**rámcová směrnice**“), která je použitelná i pro účely směrnice o univerzální službě na základě jejího čl. 2. Pouze na základě skutečnosti, že Playmédiá využívá síť elektronických komunikací (internet) pro účely nabízení *live streamingu* televizních programů (tzn. nabízení přístupu k obsahu) na této síti, tedy nelze považovat společnost Playmédiá za poskytovatele sítě elektronických komunikací ve smyslu směrnice o univerzální službě nebo rámcové směrnice. Společnost Playmédiá je podle SDEU pouze poskytovatelem přístupu k obsahu audiovizuálních služeb poskytovaných na internetu, přičemž společný regulační rámec zahrnující směrnici o univerzální službě se zabývá zajišťováním sítí elektronických komunikací (tzn. přenosem), nikoliv již však obsahem služeb poskytovaných na těchto sítích. Z výše uvedeného tak vyplývá, že **podnik, který pouze nabízí (např. právě prostřednictvím *live streamingu*) přístup k obsahu poskytovanému po internetu, nepodléhá povinnosti univerzální služby (must carry) ve smyslu čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě**. Společnost Playmédiá tedy není na základě směrnice o univerzální službě povinna bezplatně poskytnout svým účastníkům uvedené televizní programy, tzn. včetně programů vysílaných společností France Télévisions SA.

SDEU se v souvislosti s tím věnoval i otázce, zda je možné vnitrostátním právem uložit povinnost šíření (*must carry*) taktéž podnikům, jako je Playmédiá, tzn. podnikům, na které se neuplatní čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě. SDEU v tomto ohledu došel k závěru, že směrnice o univerzální službě ponechává členským státům volnost uložit povinnost šíření (*must carry*) i nad rámec čl. 31 odst. 1, a že **tudíž vnitrostátní právo může uložit povinnost šíření (*must carry*) i podnikům, které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím *live streamingu* po internetu, aniž by tyto podniky zajišťovaly síť elektronických komunikací ve smyslu rámcové směrnice, resp. směrnice o univerzální službě. Předpokladem však je, že taková vnitrostátní právní úprava nebude v rozporu s unijním právem, a to zejména pravidly týkajícími se volného pohybu služeb**. Pravidla o volném pohybu služeb obsažená v čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie se přitom podle SDEU mohou za určitých okolností uplatnit nejen v intraunijní, ale i čistě vnitrostátní situaci.^[4]

Závěr

Z rozsudku ve věci *France Télévisions SA proti Playmédiá* vyplývají především dva závěry, které je vhodné si zapamatovat, jelikož jsou relevantní i ve vztahu k právním předpisům České republiky v této oblasti.^[3] Prvním závěrem je, že podnik, který pouze nabízí sledování televizních programů

prostřednictvím živého vysílání (live streaming) po internetu, nepodléhá povinnosti šíření (*must carry*) ve smyslu čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě. Pokud by se však tento podnik také podílel na zajišťování sítě elektronických komunikací (např. ji provozoval nebo zpřístupňoval), tato povinnost poskytování univerzální služby by se na něj vztahovala. Druhým závěrem SDEU je pak skutečnost, že vnitrostátní právní předpisy mohou povinnost šíření (*must carry*) rozšířit a vztáhnout ji tak i na širší okruh osob, pokud to není v rozporu s unijním právem, a to zejména pravidly týkajícími se volného pohybu služeb.

Mgr. Bc. Tomáš Kočář

[Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář](#)

Orlí 708/36
602 00 Brno

Tel.: +420 541 636 452
e-mail: wlb@weinholdlegal.com

---

[1] Povinnost univerzální služby v širším slova smyslu (viz např. NICOLTCHEV, Susanne. To Have or Not to Have: Must-carry Rules. Strasbourg, European Audiovisual Observatory, 2005. 52 s. ISBN 92-871-5897-5.).

[2] Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 13. prosince 2018. France Télévisions SA proti Playmédia a Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA). Věc C-298/17. Dále jen „rozsudek ve věci France Télévisions SA proti Playmédia“.

[3] Bod 32 rozsudku ve věci France Télévisions SA proti Playmédia.

[4] Zejména jde o (i) zákon č. [127/2005 Sb.](#), o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, (ii) zákon č. [231/2001 Sb.](#), o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a (iii) zákon č. [132/2010 Sb.](#), o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání a o změně některých zákonů (zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání), ve znění pozdějších předpisů.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obávkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález](#)

[Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)

- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)